

NARIEN

PŘÍBĚH SPÍCÍHO RYTÍŘE

© Charlie Greenberg, 2015

ISBN: 978-80-88091-17-2
Vydavatelství Charlie Greenberg

Slovo autora

Představte si, že jste jediný člověk na celém světě, který dokáže odvrátit tajemnou hrozbu. Představte si, že i když uděláte nejodvážnější čin ze všech, nikdo se o tom nedozví.

Pro královského kováře a rytíře Nariena končí služba zesnulému králi. Může se opět vrátit ke každodennímu životu kováře. Protože si zakládá na pomoci druhým, zachrání život bylinkářce v nesnázích. Je však zraněn a otráven jedem. I když by raději dělal, že je v pořádku a vyrazil na cestu, musí zůstat v domě Riny, kde jej bylinkářka se svým moudrým dědou Torzem léčí. Narien se během léčení naučí cestovat skrze síť podvědomí. Při svých cestách odhalí netušené nebezpečí. Společně s Rinou jsou jediní, kdo může uchránit podvědomí ostatních lidí nedotčená.

Právě začíná příběh spícího rytíře Nariena.

Král odchází	5
Sedm mečů	13
Na cestě	23
Legear	28
Tón	33
Beze stop	38
Pomoc	44
Ze zálohy	51
Sen	61
Domů	68
Léčení	76
Narienův život	98
Možnosti a nápady	110
Schodiště se otevírá	121
Ve správný čas	129
Znovu	142
Mezi branami	149
I přesto, že...	161
Rilien	171
Čtyři mudrcové	184
V sevření	196
Úvahy	206
Medailon	216
Nabídka	230

Král odchází

I.

Byl stinný večer na sklonku jara, když se na hradě v jednom z hlavních měst Alberionu vyčkávalo na příchod chvíle, která byla neodvratitelná. Nikomu se nad oním očekáváním nechtělo přemýšlet. Ani jednomu rytíři, ani jedné dámě od dvora. Každý si uvědomoval, jak je vše pomíjivé. UVědomovali si, že i na ně jednou dojde řada.

Král, který byl chován v úctě, vyčkával na loďku, jež si pro něj připluje. Byl připraven nastoupit na cestu věčnosti. Zdálo se, že už ji v dálce vidí a vítá.

Na jedné z hradeb, kam se odrážely poslední paprsky, stál muž. Měl pevný pohled, ani se nehnul. Sledoval, jak pomalu, ale bez zastavení, slunce putuje po obloze. Nad vrcholkem smrku rostoucího několik desítek sáhů od hradeb se zaleskl motýl. Utvořil nakrátko stín prchající po hradbách.

Ozvaly se kroky. Muž ucítil ruku na rameni.

„Tak přeci,“ povzdechl.

„Všichni jsme smrtelní. I král,“ řekl mužský hlas.

Muž před sebou viděl příběh části svého života.

Vzpomněl si na dobu, kdy ještě býval kovářem daleko na jihu. Viděl den, kdy přijel král do jejich města Hilsedaru.

Nenašel ve městě nikoho, kdo by dokázal opravit jeho dýku. Jeho synovi upadla na kámen a hrot se ztupil. Snadná oprava. Všichni kováři se však tolik báli pro krále službu udělat, že raději odmítali. Měli obavu, aby se jejich sláva a jméno neroztříštily, kdyby se jim rozklepala ruka při práci pro

samotného vladaře.

Poslední možností zůstal kovář a jeho syn na kraji města. Král o dýku velmi stál, a proto se rozhodl zdržet se ještě jeden den, aby ji měl co nejdříve opravenou.

Mladý kovář zrovna opravoval kopí jednoho ze svých přátel, když vstoupil samotný král Rilien. Kovář si neuvědomil, že přišel panovník. Zeptal se, co by chtěl, a král mu ukázal, co se stalo. Mladý kovář se mu ani nepodíval do tváře. Rovnou vzal předmět z králových rukou a prohlížel, jak moc je poškození vážné.

Král vstoupil sám, protože nechtěl nikomu svůj drahocenný klenot světit.

„Spěcháte?“ zeptal se mladý kovář.

„Ano,“ odpověděl král pevně.

Kovář kývl hlavou a čepel vložil do ohně, aby se nažhavila. Král vyčkával usazen v křesle, které tu bylo právě pro ty, kteří potřebovali mít opravu hned hotovou. Kovář ještě chvíli věnoval pozornost hrotu kopí svého přítele. Vzpomínal si, že mu dal plně veškerou pozornost. Velmi jemně opravoval malé prasknutí a skul je k nepoznání. Když si byl jistý, že už bude dýka nažhavená, obrátil se k ní.

Vytáhl do oranžova rozpálený kov a chopil se kladiva. Třemi přesnými údery z jedné strany a čtyřmi z druhé udělal z tupého hrotu znovu ostrý. Ocel zahladil a rychle přebrousil, aby byla ihned k použití.

„Tady to je,“ řekl kovář.

„Chlapče, tady máš, vezmi si svou odměnu,“ řekl král, podáváje minci.

V očích kováře se zaleskl zlaták.

„To je moc,“ ohradil se.

Teprve když vzhlédl, poznal, kdo celou dobu vyčkával, kdo

mu zadal jednoduchou práci. Rychle se uklonil.

„Ti, kdo pro mě vykonali dobrou službu, si zaslouží být oceněni. Pojď se mnou a staň se mým kovářem,“ nabídl král bez váhání.

Stojícího muže na hradbě vyrušily další kroky. Prošla žena a plakala. Velmi plakala. Bolelo ji, že její muž odešel do míst, kam ho nemůže následovat. Královna stála mezi dvěma muži na hradbách a do tiché noci vzlykala. Chtěla nastoupit na loďku se svým chotěm, avšak věděla, že má každý svou a v jiný čas připravenou

Kovář pozoroval rozjasňující se hvězdy na obloze. Vzpomněl si, jak s králem skutečně odešel, přestože to nebylo snadné. Náhle v tom všem, co do té doby dělal, zahlédl světlo. Tehdy přeci skutečně uslyšel srdce, které ho popohánělo, aby byl kovářem samotného krále.

II.

Další den naplnil očekávání. Byl tichý, a přesto rušný. Sešli se všichni, kdo měli od krále příslib slova. Odměna za přísahu věrnosti. Ten, kdo přísahu složil, mohl naslouchat všem důležitým debatám o království Alberionu. Mohl také svobodně promluvit. Byli tu všichni důležití rádci, jeho osobní strážé, rytíři a také jeho žena a dospívající syn.

Stáli v předsáli hlavní hradní místnosti, kde byl trůn a velký stůl pro mnoho hostů. Na oknech visely temně rudé závěsy. Každý z rytířů měl na paži uvázaný hedvábný šátek ve stejné barvě.

„Prosím vstupte,“ zazněl hlas staršího muže, který stál ve

dveřích velkého sálu.

Nejdřív vstoupila královna s princem. Následně rádci, stráž a nakonec nejbližší rytíři. Dva muži, kteří včerejší noc byli na hradbách, uzavírali průvod.

„Náš král nás včera v podvečer opustil. Jeho duše již spočívá v klidu. Naše země Alberion vstupuje do nového období.

Králův jediný syn, právoplatný nástupce trůnu, má necelých šestnáct let. Zákony Alberionu už po staletí říkají, že králem se může potomek stát až ve chvíli dovršení osmnáctých narozenin,“ pronesl hlavní rádce.

„Rada ohlašuje, že rytíř, který se věrně ujme služby, zde zůstane, aby prince zastal v případě výzvy. Výběr provede sama královna, jež tímto dokončí královskou cestu a bude chována v hojnosti a úctě po zbytek života.

Jaká je doba, je nám všem známé. Je těžká a vratká. Naši povinností je ohlásit královi smrt. Od té doby budeme po dva roky ve stavu bdělosti. Může přijít kdokoliv s jakýmikoliv úmysly a bez krále nebude snadné udržovat mír.

Prosím, nyní se však radujme. Král Rilien, který po dlouhých dobách stínu přinesl klid do našich zemí, dlí ve věčném pokoji. Nyní je mu blaze odměnou za vše, co pro svůj lid vykonal. Celý svůj život zasvětil své zemi.“

„Král Rilien skutečně mnoho obětoval, aby zbavil svůj lid utrpení, aby jej ochránil před chudobou, před strachem, před bojem, ale na jak dlouho? Nyní odešel a je tu prázdné místo. Na lid dolehnou obavy a tím budou přitahovat do Alberionu ty, kdo po něm touží. Budou přitahovat zloděje, bandity a další nebezpečí,“ přemýšlel nahlas muž na stejné hradbě jako

předchozí den.

„Máme se shromáždit u královny,“ sdělil mu přítel Symbarien.

„Nyní mě čeká poslední úkol královny, jak už tomu bývá, když žena přežije muže. Jsem velmi ráda, že mohl odejít ve spánku ke svým předkům. Nemusel padnout v boji.

Jeden z vás zůstane zde se mnou a princem Hilandem, aby ho zastal mečem a silou do jeho plnoletosti. Vládnout nyní budou, jak si to přál sám Rilien, jeho rádci.

Tímto pro vás ostatní služba králi končí. Hiland bude mít možnost vybrat si nejbližší rytíře sám.“

Bylo ticho. Rytíři si uvědomovali, že je čas, kdy jejich dobrovolná služba končí. Nic není trvalé. Ani král, ani služba jeho koruně.

„Během následujících dní si vás budu volat jednoho po druhém, abychom si promluvili. Buďte, prosím, nablízku. Vyčkávejte služebnou, která pro vás bude poslána,“ zakončila svou řeč královna.

„Sedm dní, pro každého z nás jeden, kdy nám královna přednese svůj poslední požadavek,“ přerušil Nayden ticho. „Pro ochranu trůnu si jistě vybere Dorna. Je to skvělý šermíř, kterého nepřemohl zatím žádný soupeř. Je také moudrý a ve věku, kdy má nejvíc sil. My mladší budeme mít možnost odejít.“

Kovář se mu podíval do očí a přikývl. Pak se znovu zahleděl do dálek, na hory a na jezera lesknoucí se mnoho mil na jih.

„Služba pro krále končí. Zasvětili jsme mnoho let života osamoceným cestám a pomoci ostatním. Mnohokrát jsme tasili meče pro obranu slabších a mnohokrát jsme se museli postavit

silnějším nebo početnějším, i za cenu vlastní smrti.

Dovedeš si představit, že se staneš jedním z lidu, který sám potřebuje ochranu a pomoc?“

Nyní mlčel Nayden. To, co velí srdce, se nedá po letech služby najednou neslyšet. Sám si uvědomoval, že nemá touhu zůstat v ústraní.

Kovář vstoupil do své kovárny. Vybavil si den, kdy na hrad Tarn přišel. Král ho osobně uvedl do malé místnosti s pecí.

„Zde budeš moci kovat jen ty a nikdo jiný,“ řekl tehdy, když stál ve dveřích. „Kovej pro mé nejbližší, když tě o to budou žádat. Ostatní přijímej nebo odmítej dle vlastního uvážení.“

Tehdy souhlasil. Líbilo se mu tady. Měl krásný výhled z malé terasy na les. Kovárna byla na jednom z nejvyšších míst Tarnu.

Před nedávnem ho král opět osobně navštívil. Přesně se mu vybavil jeho hlas, jako by tomu bylo dnes:

„Až přijde čas, pro každého z mých rytířů ukovej meč na rozloučenou.“

„Na rozloučenou? Oni někam odcházejí?“

„Zatím ne, ale poznáš, až se budu loučit, a v tu chvíli pro mne tuto službu vykonej. Vlož do nich sílu a moc, jakou jen dovedeš.“

„Jakou moc a sílu?“ zeptal se kovář, protože nerozuměl.

„Bylo kopí tvého přítele, které jsi tehdy opravoval, doted' zlomeno? Mou dýku za tu dobu nedokázalo nic ztupit. Žádné zacházení mého syna už nedokázalo hrot zlomit.“

Bez dalších slov král odešel.

V tu chvíli pochopil přání svého krále.

„Dlouho jsi tu nebyl, že?“ zazněl známý příjemný hlas.

„Ne, Dorne, dlouho.“

„Všichni čekáme a vzpomínáme,“ řekl, když se rozhlédl kolem sebe. „Teď, když se časy zase změnily, není nic jisté. Jediné, co si můžeme odnést, jsou vzpomínky. Vzpomínky na to hezké i na to, co nebylo příjemné.“

Vzpomínáš, jak jsi mě požádal, abych tě naučil šermu?“

„Ano, vzpomínám, bylo to právě tady na nádvoří.“

„Nechtěl jsi to vzdát, i když to bolelo. Tak se pozná správný rytíř.“

„Nikdy jsem si nemyslel, že bych se to mohl naučit. Měl jsem velký strach z bolesti a smrti.“

„Smrti se nebojí ten, kdo skutečně žije. Ještě se potkáme,“ rozloučil se Dorn.

Kovář znovu zůstal sám. Vzpomínal, kolik práce mu dalo vytvořit všechny meče, dýky, kopí, hroty a sekery. Všechno, co tu tvořil, čemu věnoval pozornost a úsilí, byly zbraně, které měly přinést klid a mír. Zbraně, které ukončovaly něčí životy, aby pomohly jiným vzkvétat.

Jaká je hodnota existence? Kdo určuje, či život tu bude a či ne? Proč je tolik nutné bojovat a zabíjet?

Nedokázal si však představit, že by všechny, které s pozvednutým mečem potkal, přiměl se nad odpovědí zamyslet. Přišlo mu nemožné, že by všichni odložili zbraně a zavládl mír. Na chvíli se mu zdálo, že se někde v dálce za horami zablesklo.

Bouřka?

Prohlédl si všechny čepele, které měl připravené pro rytíře na rozloučenou. Stačilo je dokončit. Každá příprava měla zabrat jeden den. Rozhodl se, počínaje dalším dnem, od brzkého rána pracovat, aby byly meče připraveny. Nevěděl, pro

koho čepel bude, protože neznal pořadí, ve kterém se měli rytíři u královny hlásit. Nevěděl, komu každý večer předá dar od krále. Pouze věděl, že každý meč bude kovat se záměrem vytvořit něco výjimečného.

Sedm mečů

I.

Kovář přistoupil k peci, aby v ní zatopil. Byl oblečen do kalhot z velmi pevné látky, aby je nedokázaly propálit odskakující jiskry. Silná zelená košile přeložená v pase a na rukou omotané kusy látky. Tak se na svou práci kovář připravil. Dnes ho čekal první ze sedmi mečů, který měl dokončit.

Vyráběl je podle námětu mečů z východu. Před necelými čtyřmi lety se setkal s jedním cestovatelem z dalekých krajin. Velmi se mu líbil jeho meč s kruhovou záštitou. Přestože takový meč nikdy předtím nekoval, dovedl si obratně poradit a udělat jej po svém.

Měl je všechny připravené na zdi.

Uchopil první z nich. Na něm, stejně jako na ostatních, zbývalo jen několik posledních úderů kladivem, nabroušení a přidání rytiny. Vložil jej do rozpáleného uhlí, aby se nažhavlil.

Znovu si prohlédl všechny zbraně, které kolem sebe měl. Skutečně je to tak těžké? Odložit zbraně a žít v klidu a míru? To je snem každého krále. Přesto mají kováře a rytíře, aby bojovali, ochraňovali, riskovali životy. Mají i nepřátele, kteří jim to všechno umožňují. Kde byl první zlom, který přinesl strach?

Vytáhl nažhavenou čepel a položil ji na kovadlinu. Chopil se kladiva a začal tlouct. Jiskry létaly na všechny strany. Kov se tvárně poddával kovářově síle a umění, aby se následně stal pevným jako skála. To, co kovář jednou spojil, nedokázal nikdo oddělit.

Ozvalo se zasyčení. Meč prořízl vodu. Ochladil se a znovu

vyšel na světlo slunce v páře, kterou žhavý kov a studená voda společně vytvořily.

Kovář přiložil čepel na brousek, jenž začal tupou hranu měnit v ostrou zbraň. Zbývalo připevnit jílec a záštitu. Úkol netrval déle než hodinu. Vše bylo pečlivě připevněno. Poté naposledy položil meč na kovadlinu.

Cit, vytanulo mu na mysli, když vzal malé kladívko.

Dal se do tepání starého symbolu na čepel meče, dva palce za záštitou. Následně zbraň vyleštil do zářivého lesku.

„Ten, kdo si přijde pro tento meč, si s sebou ponese srdce plné citu. Stane se ochráncem, nikoli bojovníkem,“ řekl tiše kovář, když meč zasunul do pochvy, a dal jej na stojan pod oknem.

Odbila pátá hodina odpolední. Kovář věděl, že je čas pro prvního rytíře. Královninu služebnou celý den nezahlédl. Nepřišla si pro něj. Dnes nebyl jeho den. Vyčkával. Jeho nejmilejší místo na hradbě bylo přímo nad kovárnou.

„Příteli, nadešel čas, abychom se rozloučili,“ zazněl známý hlas po několika krocích, které kovář zaslechl.

„Ano, už je čas,“ souhlasil.

Podíval se Naydenovi do očí.

„Ano, příteli,“ řekl Nayden. „Vrátím se do Astealwaru, vždy u mě budeš vítán.“

„Mám pro tebe dar, který jsem vytvořil na přání krále Riliena.“

Oba společně sestoupili do kovárny. Nayden ihned zahlédl meč nasvícený paprsky zapadajícího slunce.

„Je tvůj, příteli, užívej ho s citem.“

„Děkuji a loučím se,“ pronesl rytíř, přijímaje králův dar.

Bez dalších slov a gest odešel z kovárny. Na meč se nepodíval. Věděl, že je to nejlepší práce, kterou může od kováře dostat.

II.

Ráno kovář pozoroval, jak se postava Naydena vzdaluje po cestě k městu pod hradem. Tak odešel první ze sedmi rytířů.

Král Rilien v sobě nesl velkou odvahu dávat dobro. Pomáhal, kde mohl. Stal se skutečně velkou protiváhou pro vše zlé, co se v Alberionu dělo před jeho příchodem. Pomoc ostatním není králova povinnost, ačkoliv je ctností králů.

Ten, kdo nese korunu, je jen jeden. Těch, kdo mohou nést krále ve svém srdci, je neomezeně. Každý může být nositelem královské pomoci.

Dávám ti do vínku, pomyslel si, když udělal první úder pro rytinu, pomoc druhým.

Nakonec meč postavil na stojan jako předchozí den.

Umyl si ruce v křišťálově čisté vodě a vydal se na hradbu nad kovárnou, kde pozoroval krajinu, a vyčkával na dnešního rytíře.

„Slunce zapadá. Až bude znovu vstávat, budu na cestě domů daleko na jih, do města Hask,“ zazněl hlas rytíře Sarese. „Královna mi dala mé poslední posvěcení.“

„Mám pro tebe dar, který jsem vytvořil na přání krále Riliena.“

Bez dalších slov sešli do kovárny, kde na druhý meč dopadalo světlo z okénka vyhlížejičího na západ.

„Děkuji ti, příteli, a loučím se. Buď v míru,“ uklonil se Sares.

III.

Král přijímá těžkou úlohu, aby držel svůj lid v bezpečí, aby jej vedl mírem, pomyslel si kovář při pohledu na královskou síň. Jistě nebylo snadné rozsoudit mnohé zloděje, bandity nebo vedoucí loupeživých zbojníků. Přesto Rilien usedl na trůn.

Vládl spravedlivě a nelitoval žádné volby, i když se ukázalo, že nebyla nejlepší. Žil ve vědomí, že se rozhodl, jak nejlépe v danou chvíli dokázal, a proto měl čistou mysl. Nestalo se, že by uvěznil nevinného nebo propustil lotra bez spravedlivého soudu.

Dnes se mu práce mimořádně dařila. Velmi ho těšilo zvednout kladivo a udeřit jím přesně do místa, kam zamýšlel. Cítil se plný plamenné síly, kterou čepel ochotně přijímala.

Staň se Spravedlivým, rozhodl.

„Příteli,“ zazněl hlas ze všech nejmilejší v podvečer.

„Symbariene,“ obrátil se kovář.

„Ať už je to, jak chce, slunce znovu vyjde a znovu zapadne. Měsíc doroste a potom se ztratí. Je čas se rozloučit a vydat se na cestu, která čeká za branou královského hradu.“

„Mám pro tebe dar, který jsem vytvořil na přání krále Riliena.“

Oba vešli do kovárny, kde slunce hladilo lesknoucí se pochvu meče. Symbarien jej přijal s úklonou.

„Sejdeme se tam, příteli,“ řekl rytíř. „Tam, kde louky kvetou věčně. Tam, kde protéká křišťálový potok.“

Kovář se uklonil. Dva nejbližší přátelé se rozloučili.

IV.

V kovárně čekal čtvrtý meč.

Celé roky jsme se snažili dát lidem naději. Kdykoliv viděli jednoho z králových rytířů nebo Riliena samotného, zaleskl se jim na tváři úsměv a radost. Jako by vše zlé a těžké mělo odejít. Jako by už mělo být jenom dobře.

Stáli jsme pevně jako králův příslib lepších časů.

Svíral v kleštích nažhavenou čepel a přemýšlel. Začal do ní tlouct kladivem, aby ji dotvořil k dokonalosti.

Kovář uchopil malé kladívko na tepání symbolů.

Bud' nehynoucí Naději, rozhodl.

Meč pro dalšího z rytířů byl připraven. Blížila se pátá hodina, ale ani tentokrát královnina služebná nepřišla.

„Příteli, tady naše společná cesta končí,“ zazněl hlas Abeze.

„Ano,“ souhlasil kovář.

„Věrná služba království pro mě neskončí, přestože už nesloužím králi. Mé srdce je úzce svázáno s dobrem pro naši zemi. Mají to tak jistě všichni rytíři, které král vyslal ke splnění těžkého nebo velmi nebezpečného úkolu. Oba jsme prošli nelehkými chvílemi. A teď nás čeká poslední.“

„Udržet naději,“ řekli společně.

„Mám pro tebe dar, který jsem vytvořil na přání krále Riliena.“

Stejně jako předchozí dny, sestoupili dolů do kovárny. Na stejném místě, jako předchozí tři, čekal i čtvrtý meč.

„Děkuji za tvůj dar a tvé přátelství. Kéž není zlomeno.“

Kovář před přítelem sklonil hlavu.

Tak odešel i čtvrtý ze sedmi královských rytířů. S úctou a klidem se vracel domů.

Až další den ráno, po odchodu Abeze, si kovář uvědomil, že ve svém nitru začíná cítit prázdnotu. Jako by si každý meč, který dokončil a každý přítel, který odešel, odnesli něco z něj. Něco z jeho nitra. Poznal, že cítí nejistotu, co bude dál.

Ani nestihl přemýšlet, jestli se mu chce vracet zpět do rodného města, protože ho nic jiného nenapadlo. Každý se vracel, odkud přišel. Kovář si návratem nebyl jistý.

V takových dobách i nejsilnější srdce může zakolísat. Nikdo neví, co teď bude. Dokonce nemáme ani tušení, jakým bude Hiland králem. Bude silný jako jeho otec? Co je skutečným smyslem celého lidského počinání? Kam mě cesta povede a co bude potřeba, abych udělal? Mám ještě nějaký cíl, nebo byla služba králi důvod, proč žiji, a nyní už nemám opodstatnění?

Vložil meč do žhnoucího uhlí.

„Ať se stane tento meč symbolem Znovuzrození,“ řekl polohlasem, když se pustil do vytepávání znaku dva palce před záštítu.

„Je to tady,“ zazněl hlas muže. Sotva bylo slyšet, že přichází. „I já odcházím do luhů a hájů Alberionu jako věčný poutník.“

Kovář se otočil, aby si mohl prohlédnout tajemnou, ale vlídnou tvář Heitara. Rytíř měl obvykle na zádech dva meče připravené k boji. Nyní měl jen jeden. Jistě dobře, jako ostatní, věděl o daru, který král nechal připravit.

„Mám pro tebe dar, který jsem vytvořil na přání krále.“

Sestoupili společně do kovárny, kde mohl mistr meče zahlédnout relikvii, jež tu stála připravena pro něj. Pomalými, tichými kroky k meči přistoupil. Vzal jej do ruky a potěžkal si jej.

„Víš, že bych si jej obvykle prohlédnul. Tentokrát ne. Budu

si přát, abych jej už nemusel tasit v žádném boji. Již bylo mnoho krve prolito mými meči. Jsem však připraven stát na straně našeho lidu, bude-li třeba, to jistě víš.“

„Ano, vím. Jsi to přeci ty a Dorn, kdo jste mě tvrdě trénovali, abych se mohl stát rytířem.“

„Byla to podmínka krále. Tehdy prohlásil, že až budeš schopen stát v rovném souboji s Dornem a se mnou, staneš se rytířem. Skládám ti hlubokou poklonu, protože ses nevzdal i ve chvíli, kdy se zdálo, že nemáš šanci na úspěch. Možná král skutečně chtěl, aby ses vyrovnal schopným šermířům, abys ukázal, kolik je v tobě síly.“

„Žij blaze, příteli.“

„Věřím, že se setkáme.“

Navzájem se uklonili. Odešel pátý ze sedmi rytířů. Už zbýval jen kovář a Dorn.

V.

Alberion potřebuje vědět, že u trůnu dohlíží na bezpečí prince Hilanda ten nejsilnější z celého lidu. Ani Heitaro, Abez nebo Symbarien nezůstali. Je tu Dorn, aby zastal sílu meče na královském hradě.

Vybral si nesnadný osud. Možná je tak silný a neoblomný, aby dokázal vydržet jakýkoliv tlak a nebezpečí, které se na něj nahrne. Jedinkrát jsem ho neviděl udělat krok zpět, ohlédnout se nebo vůbec zpomalit. Je v něm odvaha, ale uvnitř i bezedná dobrotivost.

„Jmenuji tě Ochráncem,“ řekl kovář nahlas a dal se do tepání symbolu.

„Drahý příteli,“ zazněl Dornův hlas. „Tak přece došlo i na

mě. Zůstávám u královského dvora, abych zastal prince Hilanda a naučil ho rytířským dovednostem.“

„Není mezi námi lepšího, který by mohl tak velký úkol zvládnout,“ řekl s úctou kovář. „Mám pro tebe dar, který jsem vytvořil na přání krále.“

Sešli spolu do kovárny. Dorn pomalu přistoupil k meči. Přijal do svých rukou. Pohladil jej po jílcí.

„Děkuji, příteli,“ uklonil se kováři a odešel.

Kovář se podíval na zeď, kde zbyl poslední meč. Uvědomil si, že je určen pro něj. Bude sám sobě vytvářet dar na rozloučenou za službu králi.

VI.

Hrad byl i týden po odchodu krále velmi klidný. Nikdo nespěchal. Služebnictvo se pomalu pohybovalo po chodbách, aby nerušilo ty, kdo v tichu přemýšleli. Ráno byl kovář mezi prvními vzhůru.

Oblékl se do kovářského šatu a vydal se na hradbu. Rozepjal ruce, aby se protáhl. Pohladil dvěma prsty studený hradební kámen. Vydal se do kovárny, aby připravil meč i pro sebe. Začal o hodinu dříve než u předchozích, aby měl čas se převléknout. Nechtěl přijít ke královně ušpiněný.

I pro mě končí část cesty životem. Až nyní si dovedu uvědomit, jak silně se ve všem ukazuje pomíjivost. Dnes je konec cesty královského kováře. Zároveň je tu začátek cesty dál. Nebudu se strachovat, i když cíl mé cesty leží v mlze neznáma. Půjdu, abych zde byl pro ostatní, jak jsem slíbil králi sám sobě při přísaze.

Udeřil kladivem do kovu. Ještě se ozvalo několik ran, než byla čepel podle kovářových představ. Celou dobu někde ve

skrytu duše cítil, že právě tento kus bude jeho. Připravil vše stejně pozorně jako u všech předchozích rytířů.

Čepele jeho mečů se neleskly stříbrně. Dokázal je vyleštit tak, že se leskly jako křišťál, jako hvězda, i když nesvítilo slunce. Kovář dokázal v meči probouzet vnitřní sílu, vnitřní světlo nezávislé na okolí. O to mocněji čepel zářila v jasném slunci.

Už jsou tu Cit, Pomoc druhým, Spravedlnost, Naděje, Znovuzrození, Ochránce a? Položil otázku sám sobě kovář.

To vše je Cesta.

Na čepel vyryl krásný symbol nekončící cesty. Meč zasunul do lesklé pochvy a odložil jej na místo pod okénkem.

„Jste očekáván u královny,“ zazněl hlas služebné ode dveří.

Vydal se pomalou chůzí za dívkou, která ho vedla do královnina pokoje.

„Nariene,“ řekla královna, „ráda tě vidím, královský kováři.“

„Také vás rád vidím, výsosti.“

„Je tomu již šest let, co se známe, že?“ začala královna mile. „Opravil jsi přesně tuhle dýku,“ královna odhalila, co svírala v rukou.

Narien se na dýku podíval. Pamatoval, jak byla vyvážená a jak se držela.

„Blíží se konec tvé věrné služby. Ty jsi jediný, který nebyl původně zamýšlen jako rytíř. Rilien tě bral jako skvělého kováře, dokud ses nepřihlásil, že bys rád zaujal místo mezi jeho nejbližšími. Co tě k tomu vedlo? Chtěla jsem se na to zeptat už roky.“

„Věděl, že mám být rytířem. Někde uvnitř sebe jsem měl pocit, že je to moje cesta, která mě vedla nelehkou výukou

Dorna a Heitara,“odpověděl.

„Mnohdy jsem myslela, že už se vzdáš, ale přeci se v tobě našel další kousek síly. Rilien chtěl, abys byl těžce zkoušen. Přestože to Dornovi trhalo srdce, trápil tě do dne, než jsi byl schopný v souboji obstát. Hiland se mnohdy obával, že bude také tak těžce zkoušen. Musela jsem ho uklidňovat, že to není tak náročné, jak to vypadá.“

Chvíli bylo ticho.

„Nariene, králův rytíři a mistře kovářů, tímto tě propouštím z tvé služby králi. Svůj dar od krále si jistě předáš sám. Buď požehnán a žij svobodně tak dlouho, jak jen budeš moci. Ať jsou tvé cesty takové, jaké si je sám vytvoříš,“ řekla královna.

Narien se uklonil. Královna jej políbila na čelo a naposledy se na něj usmála. Byl to úsměv a pohled plný důvěry a lásky. Narien se také usmál.

Odešel z královnina pokoje. Věděl, že už ji víckrát neuvidí. Naposledy zamířil do kovárny, kde ho čekal sedmý meč. Jemně jej vzal a připevnil na záda, jak ho to naučil Heitaro. Zhluboka se nadechl.

„Děkuji a loučím se,“ pošeptal směrem ke kovárně.

Ke kladivu, které bylo stále připravené k práci. Ke kovářině, která byla ještě teplá, a k vyhasínajícímu ohni. Hluboce se uklonil.

Naposledy stanul na hradbě nad kovárnou s výhledem, který měl nejraději. Cítil se prázdný a sám. Měl před sebou zcela nový začátek života. Zítra za úsvitu měl Tarn opustit.

Na cestě

I.

Narien se za hradem se neohlížel. Když se rozloučil s královnou, zklidnil se ve svém nitru a odloučil od všeho, co ho řadu let provázelo. Cestu halila tenká clona mlhy. Vypadalo to, že Narien proplová ze snu do snu.

„Vydávám se na cestu, která mě může zavést kamkoliv, kde mě bude potřeba. Jsem připraven,“ řekl rozhodně Narien.

Za jeho zády se v mlze rýsovala světlá z vysoko postaveného hradu. Kdyby bylo přes mlhu lépe vidět, zahlédl by Dorna, jak stojí na hradbě. Kdyby se v tuto chvíli skutečně podíval, spatřil by jej, jak jako první vytasil meč, který dostal darem od králova kováře. Křišťálově čistá čepel se zaleskla. Mlha ustoupila a nechala světlo projít skrz do velkých dálek. I bez slunce čepel zazářila jako maják.

Narien byl na nové cestě. Nechával vše krásné, těžké, milé, nebezpečné, zasloužené i vydřené za sebou. Koruny stromů zahalily výhled. Už nebylo cesty zpět. Kapitola života byla uzavřena.

Lidé rytíře zdravili. Mávali na něj a klaněli se mu. Věděli, že rytíř je jistě vysoce postavený, tím víc, že mířil cestou z Tarnu. Narien nechtěl poklony nechat vyjít na prázdno. Vždy přívětivě odpověděl, zamával nebo se usmál.

Rozcestník na křižovatce značil, že Legear, kterým se chystal cestovatel projet, byl vzdálený čtyři dny jízdy na koni. Na druhé cestě, vedoucí do různých vsí na západ, nesla cedule

hustější popis. Leželo na ní několik vesnic vzdálených půl dne cesty.

Míjeli ho dobře vypadající lidé. Zdraví a plní sil. Znamenalo to, že tomuto kraji se vede dobře. Na jejich tvářích se odrážel smutek z králova odchodu. Zároveň se v nich dala číst vděčnost a přijetí skutečnosti, že si klid mezi jeho předky zaslouží.

Pohled na poctivé lidi, kteří žijí v míru, by jistě Rilienu velmi potěšil, pomyslel si Narien. O tohle celé roky usiloval.

III.

„Pane rytíři, máme spor, rozsoudíte nás?“

Narien se ohlédl. Stály před ním dvě mladé ženy. Jistě mladší než on. Obě byly líbezné. Jedna měla světlé vlasy jako slunce a druhá tmavé jako havraní peří.

Rytíři z královského hradu měli právo rozsuzovat spory. Mnohdy nebyl na blízku žádný soudce a situaci bylo třeba rychle vyřešit. Narien soudil velmi nerad. Byla to však částečně jeho povinnost ve jménu krále, ačkoliv byl čestně propuštěn ze služby.

„Ano, vyslechnu váš příběh,“ odpověděl Narien. „Jak se jmenujete?“

Světlovlasá dívka se představila jako Beth a černovlasá jako Anna.

„Nejdříve si poslechnu příběh Beth a potom Anny. Ta, která nebude zrovna vyprávět svůj příběh, smí poslouchat, ale nesmí promluvit. Když promluví, přiznám pravdu té druhé. Souhlasíte?“

„Ano,“ souhlasily dívky současně.

„Začni, prosím, ty, Beth.“

„Náš otec před pár dny zemřel. Když zaslechl o odchodu

krále Riliena, nečekaně mu stoupla teplota a druhý den ráno byl mrtev. Nestihl nám říci, kdo bude dědit dům a majetek.

Myslela jsem, že bych měla dědit já, protože jsem mu poslední roky byla blíž. Sestra už má muže a já jsem sama.“

Na Anně bylo poznat, že chtěla něco říct, ale dobře si uvědomovala přísahu.

„Nyní ty,“ pokynul druhé ženě Narien.

„Jak říkala Beth, otec nečekaně zemřel, aniž by rozhodl o dědictví.

Myslela jsem, že bych měla dědit já, protože se chystáme založit rodinu. Naše dítě by mělo vyrůstat v hezkém domě. Můj muž byl mladší z bratrů a dům podědil ten starší.“

Na očích Beth bylo poznat, že nesouhlasí.

„Která z vás je starší?“

„Já,“ řekl rychle Anna.

„Ale jen o deset minut,“ rychle přidala Beth.

„Takže dvojčata,“ zasmál se sám pro sebe rytíř.

„Ale stejně jsem starší,“ skoro křičela Anna.

„Klid,“ řekl jasně, ale bez emocí. „Poslouchaly jste se navzájem?“ zeptal se klidně. „Zjistily byste, že máte pravdu obě dvě. V domě může žít Anna, protože má muže a měli by žít spolu. Zatímco Beth má stejné právo zůstat v rodném domě, než si najde muže.

Muž Anny by se měl ale postarat a dům postavit. A Beth by si mohla najít manžela velmi snadno. Jste obě pěkné a chytré.

Máte se přeci rády, že ano? A dům bude jistě velký, abyste tam mohly žít spolu i s manželem Anny. Je to tak?“

„V domě jsme vyrůstaly. Je tam pokoj zvlášť pro rodiče a pro děti,“ řekla Anna. „Snad by to šlo, než si sestra najde muže.“

„Jsme rodina,“ pronesla Beth. „Muže si jistě najdu a do roka

bych mohla odejít nebo vám pomáhat s dítětem, až se narodí.“

„Není nutné tvořit utrpení. Máte sebe navzájem. Mějte se rády, jako tomu bývalo dřív, a myslte na dobro všech okolo vás. Vždycky se najde cesta, když chováte ke všem a ke všemu úctu. Pamatujte na to a už se netrapte.“

Ženy poděkovaly za rozhodnutí a spokojeně ruku v ruce odešly. Narien si oddechl.

„Pane rytíři, smím vám nabídnout kousek koláče?“ zazněl ženský hlas, když Narien odpočíval kousek od cesty.

„Prosím?“ zeptal, protože ho žena vytrhla ze zamyšlení.

„Jestli byste si dal kousek tvarohového koláče.“

„Čemu vděčím za takovou pozornost?“

„Tomu, že jej mám moc, a také proto, že je dobré si po obědě dát něco dobrého na zub.“

Narien si ženu prohlédl. Měla tmavé vlasy, hezkou tvář s tmavýma očima, plné rty a útlou postavu s výraznými boky.

Poděkoval a jeden trojhránek si z košíku, který držela v ruce, vzal.

Mladá žena si přisedla k němu. Dívali se před sebe na cestu. Slyšeli jen šum okolního ruchu.

„Kam cestujete, smím-li to vědět?“ zeptala se.

„Právě teď mířím do Legearu a potom dál na jih.“

„Také mířím do Legearu. Jen krátce na trh a potom uvidím, zda bude mít cenu pokračovat na jih nebo na severozápad do Astealwaru. Omlouvám se. Ani jsem se nepředstavila. Jsem Tara.“

„Rád tě poznávám, Taro. Já jsem Narien.“

Nastalo ticho. Jako by si neměli co říct a zároveň to nebylo potřeba.

„Budu pokračovat v cestě. Děkuji za koláč a přeji mnoho

šťestí,“ řekl Narien.

„Nemáte zač, pane,“ žena se mírně uklonila. „Také vám přeji šťastí.“

Narien se vyhoupl na koně a pomalu pokračoval do bájného Legearu. Už dlouho neviděl jeho vysoké červené hradby a fontány králů předchozích generací.

Legear

I.

Legear, i když je velkým městem, spatří cestovatelé, až když stojí před jeho vysokými hradbami a branami. Je postavený uprostřed lesa, aby nebyl dlouho vidět, a nebyť ruchu, který se okolo něj šíří, dal by se o několik stovek kroků minout bez povšimnutí.

Narien si prohlížel hradby z červeného kamení. Byly vysoké nejméně padesát kroků. Brána byla otevřená dokořán. Člověk si při průchodu připadal jako v katedrále. Tento vjem se vytratil v záplavě barev a vůní, které lákaly příchozí.

Než si ho stihl někdo všimnout, zahalil se do pláště. Nechtěl vzbuzovat žádný zájem. Na cestách bylo dobré, aby lidé viděli, že je rytíř, ale ve městě bylo bezpečno i bez něj.

Chtěl se dostat do druhé části města. Historická čtvrť nabízela klid. Hledal hostinec U Dvou korbelů. Nocleh zde byl za přijatelnou cenu, hostinský byl vždy milý a o stáje pečovali dobře.

„Jak posloužím, pane?“ zeptal se hostinský.

Narien si pamatoval snad každého člověka, kterého v životě potkal. Hostinský jich musel vidět mnohonásobně více. Nejspíš jeho tvář i jméno zapomněl. Při svých cestách nikde neříkal, že patří ke královskému rytířskému dvoru. Většinou vypadal jako obyčejný cestovatel zahalený v plášti, přesně jako dnes.

„Pokož ve druhém patře a stáň pro koně, prosím,“ odpověděl.

„Jistě, pane,“ pohotově souhlasil hostinský.

„Jeden zlatý dnes a druhý zítra?“

Tatum se tvářil přívětivě, jako by si vzpomněl. Nicméně to bylo jen uvědomění, že už tu alespoň jednou cestovatel byl, když zná jeho pravidla.

II.

Slunce, probouzející se k létu, teple hrálo. Po ulicích chodilo méně lidí než brzy odpoledne. Ženy nosily koše se zeleninou a ovocem. Mladí lidé se mýjeli, povídali si nebo seděli u fontány v malém parku.

Kam mě cesta zavede? Mířím sice do rodného Hilsedaru, ale dovedu se stát zpět obyčejným kovářem? Dovedu odložit všechno, co jsem se naučil užívat za poslední roky? Nebo budu potulným rytířem bez domova, cestovatelem, který bude pomáhat ostatním?

Vracel se cestou k hostinci. Stmívalo se. Procházel ulicemi směrem k trhům, které už konečně spaly. Ruch trhovců vystřídal hlas opilých štamgastů. Procházel okolo fontány v malém parku, u níž předtím seděly mladé páry. Nyní tam zahlédl jen jednu postavu. Jistě to byla žena. Seděla sama na lavičce.

„Už je pozdě, raději byste měla jít domů,“ vyzval ji klidně Narien.

Žena se nepohnula ani neodpověděla. Mladému muži nevěnovala pozornost.

Rozhodl se posadit na vedlejší lavičku, aby mohl nad zasněnou ženou bdít. Vytáhla z pláště flétnu. Hluboce se nadechla a začala na ni hrát líbeznou melodii. Takovou Narien ještě nikdy neslyšel.

Jen co začala flétna hrát, zdálo se, že se hladina fontány začala čerit ještě více. Měsíc se ve vlnkách zcela rozpíjel.

Melodie se uklidnila. Narien jí pozorně naslouchal a snažil se v ní najít píseň, kterou musel někdy slyšet. Ničemu se však nepodobala. Měla úplně jiný základ a pokračování než kterákoliv melodie z celé země.

Narien se ohlédl, aby se podíval, zda má skutečně flétnu, protože měla i jiný zvuk. Dívka stále hrála klidnou melodii. Až nyní si všiml, že hudebnice musí být z východu. Měla východní tvar očí a tváře. Tmavě černé vlasy, lesknoucí se jako trpytky, a flétna, jakou ještě nespatriil, mu ucelily dojem.

Možná mi nerozuměla, když jsem na ni mluvil. Proč se ale nebála? Ani se na mě nepodívala.

Když přemýšlel, žena se na něj pomalu ohlédla. Jako by věděla, co si myslí. Nariena to na chvíli překvapilo a rychle pohledem uhnul na hladinu. Překvapeně si uvědomil, že přestože na ni dopadala voda z gejzírů, nečeřila se. Byla klidná jako púlnoční horské jezero v bezvětrí.

„Kdo jste?“ nedalo mu to.

Žena se pro změnu zase nepodívala na něj.

Kdo to může být?

Flétnistka otočila hlavu. Pohledem se setkala s jeho očima, ale nic neřekla. Pokračovala v hraní podmanivé melodie.

Náhle s hraním přestala. Hudba se ztratila v šumu vody. Pomalu vstala a měla se k odchodu.

„Mám vás doprovodit?“ zeptal se Narien.

Žena z východu pokračovala v cestě do noci.

Tak mám ji doprovodit nebo ne? Položil si nejistě otázku.

Ohlédla se po něm a kývla na souhlas.

Narien ji rychle dostihl. Ona na něj počkala a spolu se vydali opačným směrem, než byl hostinec U Dvou korbelů.

Kráčeli pomalu vedle sebe. Noční Legear byl stejně krásný jako denní. Měl jinou tvář, ale zachoval si veškerou krásu.

„Rozumíte mi?“ zeptal se nahlas.

Žena nereagovala ani si možná nevšimla, že něco řekl.

To nechápu, musí mě přece slyšet, řekl si v duchu.

Žena se na něj podívala. Kývla na souhlas.

Narien ji sledoval. Byla skutečně krásná. Způsobem, který doposud neznal. Byla něčím natolik neobyčejná, že přitahovala jeho oči i zájem dozvědět se víc. Měl pocit, že znal celý Alberion, ale nikoho tak nezvyklého nepotkal.

„Slyšíte mě?“ zeptal nahlas, aby zjistil, zda na to zareaguje.

Nic.

Slyší mě, když mluvím? Reaguje na mě kýváním hlavy, pomyslel si.

Dívka pokývala na souhlas.

Proč nereaguje, když mluvím nahlas? Zeptal se v duchu, aniž by se namáhal mluvit nahlas.

To, co říkají ústa, slyším stejně, jako ty slyšíš mé myšlenky, zaslechl ve svém nitru.

Byl to jemný hlas, který jej zaskočil.

Jak to myslíte?

Mohu slyšet, co říkáš, ale nerozumím tomu, protože nejsem zdejší. Mohu však slyšet tvé myšlenky, které chceš uvnitř říci. Jazyk uvnitř je stejný pro všechny živé i neživé bytosti. Slyším, co si myslíš, ale nerozumím tomu, co říkáš, vysvětlila žena.

Kdybys promluvila, budu ti rozumět?

Dívka zavrtěla hlavou na znamení nesouhlasu.

Jak se jmenuješ?

Jsem Xin, Nariene.

Jak znáš mé jméno?

Slyším vše, na co se plně soustředíš. Chtěl ses mi představit.

Byl klid. Kráčeli vedle sebe. Narien si uvědomil, že Xin bude možná ve stejné věku jako on.

„Co to bylo za píseň, kterou jsi hrála?“ zeptal se nahlas, ale potom mu došlo, že ho nevnímá. Zeptal se v duchu.

Jedna ze sedmi písní, které mám nejraději.

Co je to za flétnu?

To si povíme třeba někdy jindy, odpověděla Xin, když stáli u dveří hostince, který byl podobný Dvěma korbelům.

Děkuji za doprovod, řekla, než zmizela ve dveřích.

Narien se otočil na cestu zpět.

Nezastavuj se a jdi po cestě dál. Nemysli na mě a nehledej mě. Možná se ještě někdy uvidíme ve chvíli, kdy to nebudeš očekávat, zazněl Xinin hlas v jeho nitru.

Rytíř se zasmál.

Cesta zpět netrvala dlouho. Až nyní Narienovi docházelo, koho potkal a jaké to bylo.

Možná magie? Ale ta z Alberionu vymizela před stovkami let.

Tón

I.

„Nerada ruším, ale jsem ráda, že tě zase vidím.“

„Taro?“ vzpomněl si při pohledu na známou tvář Narien další den cesty.

„Nesu ti kousek koláče,“ zasmála se. „Museli jsme se na cestě minout.“

„Asi ano,“ řekl Narien a chutný povidlový koláč přijal.

„Jedeš do Liliathu?“

Souhlasně kývl.

„My také. Jedeme s otcem. Vlastně jsme tam doma. Máme na kraji města vlastní pekařství. Teď je tam matka s bratrem. My jsme se vydali až do Tarnu. Tam má zase pekařství můj strýc. Udělali jsme tam zásoby a prodávali jsme v Legearu.“

Narien poslouchal. Koláč mu skutečně chutnal. Tara to na něm poznala.

„Ten jsem dělala já,“ usmála se.

Rytíř se na ni podíval a usmál se také.

„Kam až cestuje rytíř jako ty?“ zeptala se zvědavě.

„Vracím se na jih, má služba králi skončila.“

Taru zjištění zaskočilo. Byl královský rytíř. Měl všechna ta práva na souzení, oddávání a chránění lidí.

„Omlouvám se, nechtěla jsem... rušit, pane,“ začala koktat a vstávala.

„Nerušíš,“ odpověděl Narien stejně mile jako předtím. Nechtěl ji vylekat.

„Nejsem víc než kdokoliv jiný.“

„Ale ano, jsi!“ vyhrkla. „Totiž jediný, kdo ti mohl dát

rozkaz, byl král a...“

Chvíli bylo ticho.

„Vážně, já jsem...“ začala znovu povídat zmatená žena.

Rychle si hrábla do vlasů a pohlédla na své šaty. Bylo na ní vidět, že by chtěla vypadat mnohem lépe. Mít nějaké krásné šaty a učesané vlasy, aby před rytířem obstála. Musel přece vidět tolik krásy.

„Prosím, uklidni se,“ požádal ji mile Narien. „Dal jsem králi slib, že pro mě není rozdílu mezi bohatým a chudým, starým nebo mladým, nevšedním i nenápadným.“

Tara se uklidnila. Její nervózní pohyby ukončilo spojení rukou v klíně.

„Koláč je skutečně povedený. Děkuji mnohokrát,“ řekl rytíř a jemně se uklonil.

Tara se začervenala. Narien se postavil a nabídl dlaň mladé ženě. Byla nesvá, ale neodmítla.

„Víš, co dělá krále králem?“

Žena zakroutila hlavou.

„Král je pozorný k druhým a rozhodný ve svém jednání. Jsi královnou své práce. Tak dobrý koláč jsem neměl ani na hostinách v královském městě. Žij s vědomím, že jsi královna a také jí budeš. Tvým územím jsou pro začátek těsto a povidla. Starej se o ně s láskou.“

Tara se znovu začervenala.

„Pokračuj v cestě, a třeba se znovu setkáme,“ usmál se.

„Děkuji.“

II.

Přicházející léto chtělo ukázat, jak bude krásné. Přišel další den, kdy se po obloze plavilo několik mraků a mezi nimi